

ŠKOLNÍ ČASOPIS

PEL - MEL

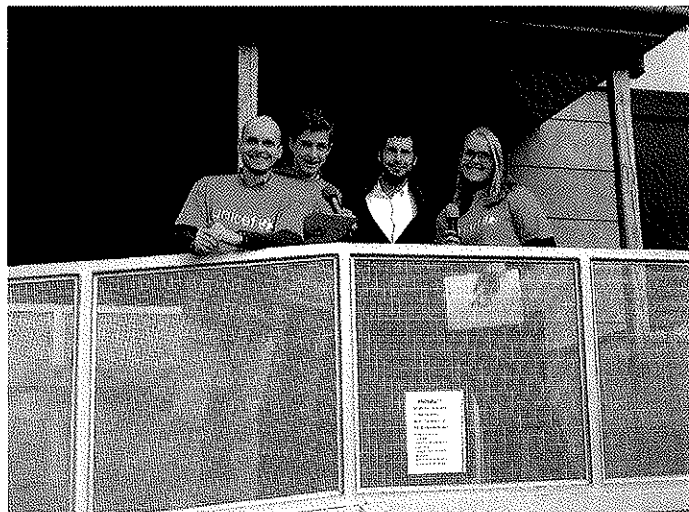
Občasník ZŠ Donovalská

LISTOPAD 2017

HRAVÉ ODPOLEDNE PRO UNICEF

4.10.2017 se na školním hřišti konala akce pod názvem „Hravé odpoledne pro Unicef“, které se zúčastnila většina žáků naší školy i se svými rodiči. S nápadem uspořádat charitativní akci, což vlastně znamená pomoci někomu druhému, přišla jedna ze žákyň 9.B. S její nevlastní maminkou vymyslely, že naši pomoc potřebují nejvíc děti z Afriky. Spojily se s pracovníky Unicefu, to je známá mezinárodní organizace, a zjistily, že největší problém v Africe je voda, něco, co pro nás je samozřejmost, je tam doslova otázka života. Děti tam nemohou ani chodit do školy, i když by rády, ale musí každý den chodit i desítky kilometrů třeba pro kbelík vody. Bez vody nikdo nemůže žít, ale navíc bez ní je moc těžké udržet hygienu, a tak tam, kde není, je mnoho nemocí a umírají i děti. A tak bylo jasné, jak dětem v Africe nejlépe pomoci, a to koupit pro ně vodní pumpu. Iniciátorky celé akce přednesly svůj plán rodičům i žákům 9.B s tím, že bychom mohli napéct nějaké buchty a pak je prodávat, z čehož by šel výtěžek na vodní pumpu do Afriky pro žíznivé děti. Z počátku to vypadalo jako komorní akce, ale později se zapojovala celá třída a následně i škola s novými nápady. Aby se vše dalo lépe organizovat, vybral se tzv. „Výbor“, který to vše dával dohromady: nápady, letáky, materiál, sponzory, názvy soutěží, no prostě celou organizaci. Ve výboru nás bylo 7, a to 3 maminky a 4 žačky z 9.B. Výbor chodil také na setkání s panem ředitelem a panem Foltýnkem z Unicef, bez kterých by se to neobešlo.

Pak jsme vymýšleli různé aktivity, jako výrobu šperků, upomínkových předmětů, kavárničky, a hlavně plán sportovních soutěží pro děti, jako například: skákání přes řeku, zažeh zvíře, poznávání koření po slepu a spousty dalšího. Chtěly jsme, aby se děti nejenom bavily, ale také se dozvěděly něco o Africe a o tom, jak pro všechny z nás je voda důležitá. Věřily jsme, že když to pochopí, pomůžou nám se svými rodiči získat tolik peněz, abychom mohly jednu vodní pumpu zaplatit. Byl to odvážný plán, protože taková pumpa stojí deset tisíc. Rozdělovaly se úkoly, kdo co bude dělat. A ze všeho se rázem stala obrovská akce, do které se zapojila nejenom celá 9. B, ale i učitelé z celé školy, vychovatelé, a dokonce i děti z družiny. Bylo to krásné, jak každý chtěl pomoci a jsme za to všem moc vděční. Podařilo se vyrobit spoustu krásných předmětů, za jejichž prodej jsme později získali velkou část peněz, všichni také pomohli s výzdobou, namalovali krásné plakáty na téma Afriky, vyrobili ukázky vodní pumpy, pekli buchty atd. Každý ve škole nějak pomohl, i třeba tím, že nám učitelé vyšli vstříc, a když to bylo potřeba, uvolnili pár žáků 9.B z některých hodin. Když byly vytisklé plakáty, začali jsme chodit po třídách a seznamovat děti s touto akcí, jejím cílem a zvali jsme všechny, aby se přišli na Hravé odpoledne s Unicef podívat. Každému jsme předali

pozvánku pro rodiče a zvali je do naší Unicef kavárničky, kde si budou moci koupit něco dobrého, s tím že budeme moc rádi, když nám přinesou svůj vlastní výrobek, který bude tak jejich osobním příspěvkem. Překvapilo nás, kolika lidem se nápad uspořádat dobročinnou akci líbil a bylo skvělé, kolik rodičů i dětí přineslo koláče, dorty, buchty a další dobroty. Dokonce mnoho učitelek navíc ještě doma napeklo perníčky, koláče apod. Některé

měly i nápisy Unicef nebo ozdoby s tématikou vody či Afriky. Byla to nádhera. Výběr v kavárničce byl opravdu veliký. Na akci si tak každý mohl nejenom dát moučník, ovoce, čaj, kávu, džus a samozřejmě vodu, ale hlavně děti zde našly nespočet disciplín, které když splnily, tak získaly písmenko do tajenky. Za vyluštěnou tajenku pak dostaly malý dárek a hlavně placku Unicef. Do kasiček s logem Unicef mohl každý dát dobrovolné vstupné a jako poděkování dostal lístek do tomboly. V ten pro nás velký den jsme začínali za pomoci učitelů vše připravovat hned po obědě, stoly na sezení, soutěžní stanoviště, informační cedule a spoustu dalšího. Byl velký vítr a zima, tak jsme se báli, zda nepřijde málo lidí. To se ale nestalo, naopak, bylo tam tolik

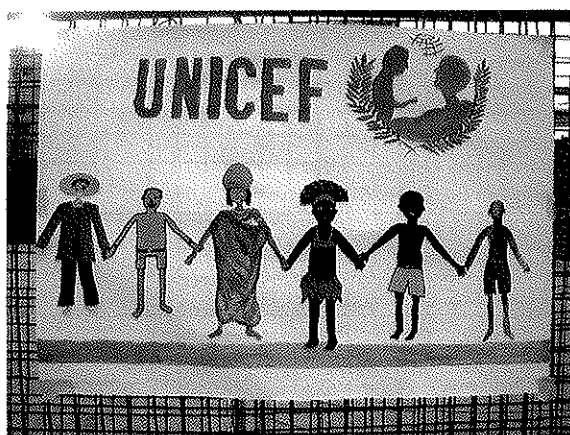
návštěvníků, že v kavárničce skoro nestačili obsluhovat. Ta spousta jídla se prodala a každému chutnalo, o výrobky z družiny a hodin výtvarné výchovy, včetně šperků, které vyráběly spolužačky z 9.B doma z pet lahví na vodu, byl velký zájem a nic nezbylo. Mnoho návštěvníků si díky paní vychovatelce z družiny odneslo na památku i kytičku - africkou fialku, kterou si sami na místě zasadili do malého květináčku. Každému se to odpoledne líbilo a také díky hudbě i výborné náladě všichni vydrželi až do tomboly, která byla

vyvrcholením celé akce. Výhry v tombole byly různé, od svačínové krabičky po stavebnici Lego, všechny jsme dostali od sponzorů nebo jsme každý přinesli něco, co nepotřebujeme, ale druhému může udělat radost. A to se povedlo, děti opravdu měly z výher radost velikou. My jsme byli také nadšeni tím zájmem, ale všechny nás dojalo, kolik se vybralo peněz. Když se vše spočítalo a ukázalo se, že jsme naší akcí dokázali vybrat peníze ne na jednu pumpu, ale na tři a k tomu ještě na speciální tablety, které čistí vodu, křičeli jsme a tleskali nadšením. Byla to neuvěřitelná akce, všechny nás to bavilo a přitom jsme někomu pomohli, to je skvělý pocit a obrovská zkušenost. Škola se má čím pochlubit a organizací Unicef jí byla vyslovena nejenom pochvala a obdiv, ale dostala i certifikáty, které si můžete prohlédnout na webových stránkách školy. Najednou má 9.B „na triku“ jednu z největších akcí a jsme na to hrdí. Všem moc děkujeme za důvěru a pomoc, rodičům, učitelům, vychovatelkám, ale i kuchařkám, uklízečkám, školníkovi, panu řediteli za jeho záštitu celé akce, ale hlavně Vám všem, kteří jste přispěli a pomohli tak dobré věci.

A jaké z toho plyne poučení?

„Nic není nemožné.“

Autor: Agáta Tvrdíková, 9.B

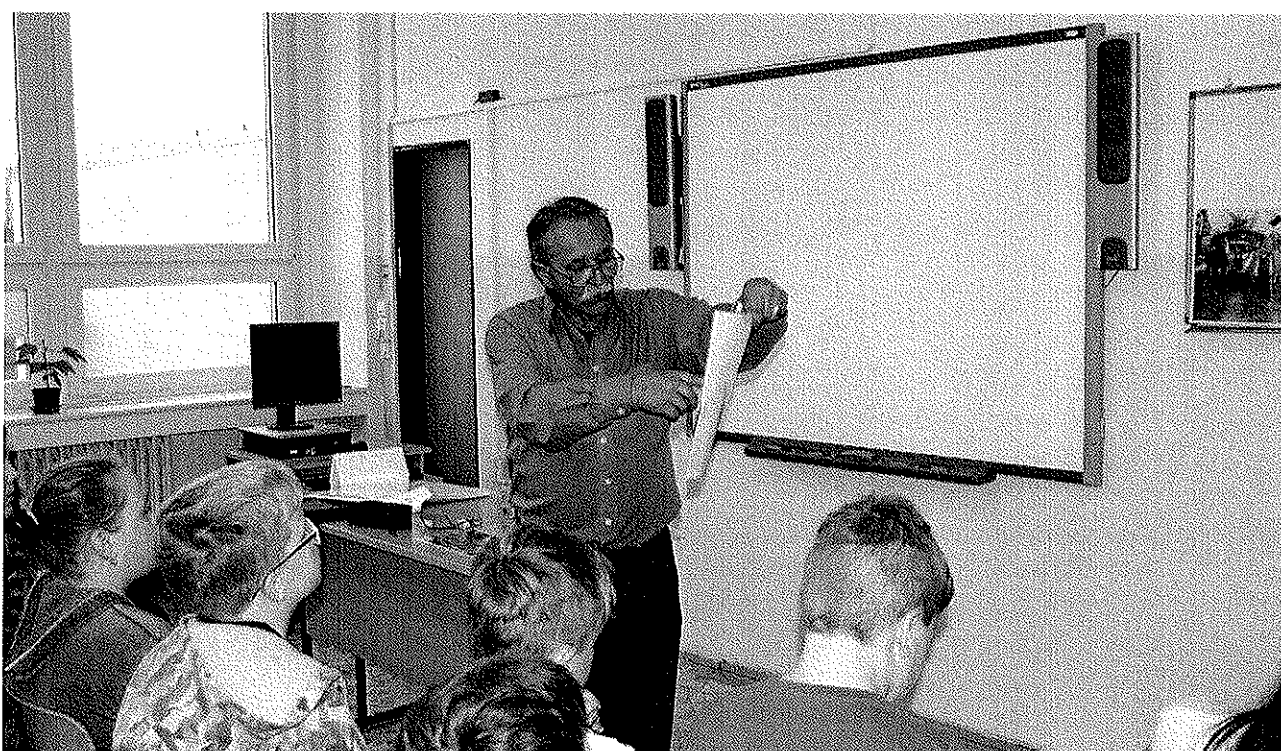

Beseda o romském holocaustu

Na návštěvě naší školy byl dne 6.11. 2017 pan Čeněk Růžička, jeden z posledních potomků českých kočovných Romů. Vyprávěl nám o holocaustu a o tom, jak to probíhalo v koncentračních táborech v Letech u Písku a v Osvětimi.

Dozvěděli jsme se také o kočovném způsobu života předválečných českých Romů, zvycích a rodinných tradicích. Dnes je Čeněk Růžička členem Rady vlády pro záležitosti romské menšiny, členem Výboru pro samosprávu při Radě a zároveň předsedou Pracovní skupiny pro otázky odškodňování Romů za dobu nacizmu při Radě.

Ondřej Vondruška 8. B

ŠKOLA V PŘÍRODĚ

Máme hezké ubytování,
nenosíme tetování.

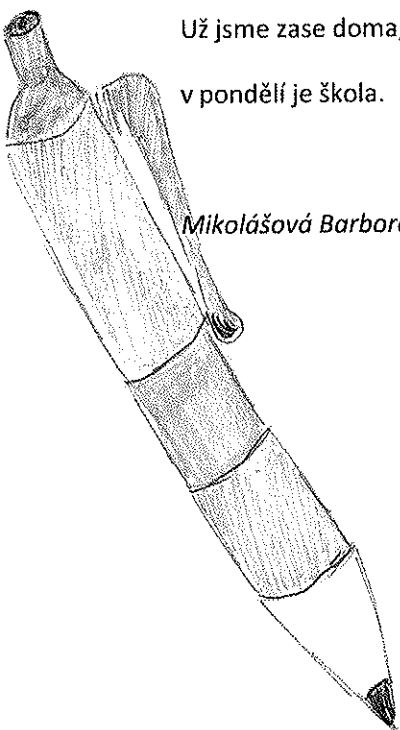
Máme čtyři týmy,
říkáme si různé šprýmy.

Na výšlapu jsme byli,
pěkně jsme se zapotili.
Pak jsme šli na bojovku,
nikdo nehrál na schovku.

Čekáme na diskošku,
dostali jsme hezkou tužku.
Diskošky jsou bezvadné,
bývají i zábavné.

Odjíždíme do Prahy,
konec naší zábavy.
Už jsme zase doma,
v pondělí je škola.

Mikolášová Barbora, Řehulková Kateřina, Štěpánová Adéla,

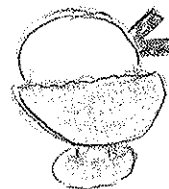
ŠKOLA V PŘÍRODĚ

Kufry jsme si sbalili,

s rodiči se loučili.

Do busu jsme vstoupili,

pásky jsme si zacvakli.

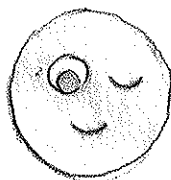

Dojeli jsme do Krkonoš,

začali si užívat,

životy své začali jsme

znovu si naplňovat.

Chodili jsme do lesa,

hráli různé hry,

vyhrávali o sto šest,

dostali jsme zmrzliny.

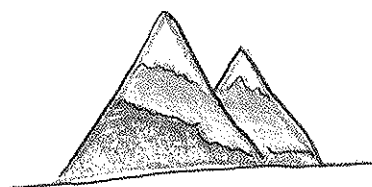

Instruktor ky hodné jsou,

hry nám nikdy neujdou,

vaří nám tu výborně,

máme se tu bravurně.

Naše škola v přírodě

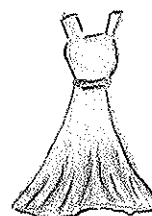
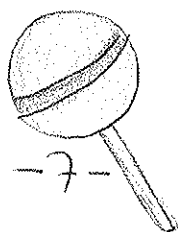
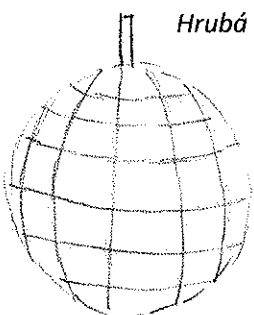
chýlí se nám ke konci,

začali jsme balit kufry své,

máme různé emoce.

Hrubá Lucie, Nguyenová Emily, Nguyenová Maily, Sochaň Veronika, Vydrová Daniela

NEJVĚTŠÍ PŘÍTEL

„Alice, babice!“

„Au, to bolí!“ volala jsem s pláčem.

„Kde máš tu svoji černou bestii?“

„Ošklivko! Kde máš kamarády?“

„Bruno! Bruno...“ snažila jsem se přivolat svého černého psa. Nikde jsem ho však neviděla ani neslyšela.

Jen nadávky se na mě sypaly ze všech stran.

„Auuu! Pust' mě!“ zařval najednou můj největší nepřítel.

Uviděla jsem Bruna, jak se vztekle zakousl Petrovi do lýtka. Měla jsem radost, že tam konečně nejsem sama. Všichni se okamžitě vrhli Petrovi na pomoc a já rázem nebyla středem pozornosti.

Využila jsem příležitosti a rychle se vyprostila ze změti rukou a nohou. Bleskurychle jsem běžela pryč. Samozřejmě s Brunem v patách. Jen jsem utíkala, utíkala a na nic nemyslela. Chtěla jsem už být hlavně pryč od té mely. Zastavila jsem se až na lavičce na Chodovské tvrzi. Sedla jsem si a dala se do pláče.

Snažila jsem si namluvit, že nevím, proč se mě všichni tak štítí a nenávidí mě. Moc dobře jsem ale věděla proč. Byla jsem ošklivá.

Rodiče mi říkali, že každý je jiný a že jsem vlastně svým způsobem hezká. Ale lhali. Křivé zuby, nelesklé, věčně rozčuchané černé vlasy, dlouhé prsty, bledá pleť... Bruno, velký černý pes, který se mnou chodil úplně všude, mojí dobré –měla bych spíš říci špatné - pověsti nenapomohl. Z myšlenek mě vyrušil až zvonící mobil.

„Ahoj, mamí, co je?“

„Stalo se něco, zlatíčko? Zníš uplakaně.“

„Ne, nic, to se ti asi jenom zdá. Co jsi tedy potřebovala?“

„Chtěla jsem ti jen říct, že dnes s tatínkem odjíždíme na služební cestu a vrátíme se až zítra odpoledne.“

„Hm...“

„Už je hodně hodin. Kde jsi vlastně celou tu dobu byla? No nic, nebudu se dál vyptávat. Určitě jsi byla někde s kamarády. Už musím. Pa pa, zlato, měj se.“

Tak, s kamarády, pomyslela jsem si.

Byla jsem unavená a všechno mě bolelo. Chtělo se mi spát. Byla jsem ráda, že tam je Bruno se mnou.

Naposledy mi olízl ucho, než jsem doopravdy na lavičce usnula.

Když jsem se ráno probudila, byla jsem najednou doma a připadala jsem si nějak divně. Bruno, který mi obvykle ráno olízával celý obličej, tam nebyl. Asi byl dole v kuchyni, napadlo mě.

Pomaloučku jsem vstala z postele a šla si do skříně pro oblečení. V zrcadle na jednom z dvířek mojí komody jsem se chystala podívat do očí zase té hrozné holce s křivými zuby.

Ne! To není možné! Asi se mi něco zdá, říkala jsem si.

Ohmatala jsem si celý obličej a opravdu. Nemohla jsem pochopit, jak se to stalo. Ano! Byla jsem hezká. Ano, přesně tak. Nelžu. Moje vlasy se náhle krásně leskly a byly svázané do dvou hladkých copů. Zuby jsem měla krásně rovné a bílé jako sníh. I barvu pleti jsem měla celkem pěknou. Seběhla jsem dolů ze schodů a volala: „Mamí, tatí, já jsem krásná. Opravdu!“ Měla

Anketa

Na konci minulého školního roku se konala anketa o nejoblíbenějšího učitele. Jelikož se to nestihlo vyhlásit na loučení s devátáky a nechceme vás o výsledky připravit, tak jsme se rozhodly vyhlásit prvních deset míst v časopise teď:

Umístění:

1.místo- Mgr. Jan Haubert	73 bodů
2.místo- Mgr. Tomáš Marek	48 bodů
3.místo- Mgr. Eva Petříková	43 bodů
4.místo- Mgr. Jana Součková	18 bodů
5.místo- Mgr. Zdeňka Manochová	16 bodů
6.místo- Mgr. Hana Hronková - Mgr. Jana Vávrová	12 bodů
7.místo- Vladimír Kučera	10 bodů
8.místo- Bc. Štěpánka Štiková	8 bodů
9.místo- Mgr. Lenka Čechová	7 bodů
10.místo- Mgr. Soňa Adamírová	5 bodů

Další hlasování proběhne na konci letošního školního roku.

Hlasovat budou opět žáci od páté do deváté třídy.

Anna Moskova

Jana Molová

Klára Kudemá

Lucie Kranková

Barbora Hlušičková

